

Confrontaties met het verleden

Marak staarde vol afschuw naar de gehangene. De monnik had het lichaam al van verre gezien en zijn paard er behoedzaam naartoe geleid. Het lijk bungelde aan de tak van een verdorde boom en de starende ogen keken Marak aan zonder hem te zien. Een woestijnkever kroop uit de mond van de dode, spreidde zijn vleugels en vloog weg.

Het was warm. De kale laagvlakte aan de uitlopers van de Drakentanden, het gebergte rond Kraznach, werd niet voor niets De Oven genoemd. Desondanks liepen de koude rillingen over Maraks rug. Hij voelde iets prikken in zijn nek, een benauwend voorgevoel. Werd hij bespied? Marak keek snel om zich heen. Niets. Toch voelde hij geen opluchting.

Marak gaf zijn hengst een geruststellend klopje op zijn hals en steeg stram af. Zijn ledematen waren stijf van de lange rit en zijn mantel zat onder het stof en verdroogde aarde. Het rode, ijzerhoudende zand van de Negen Heuvelen was zichtbaar onder de aangekoekte modderspatten van de moerassen van Zürq.

Maraks geschoeide hand ging automatisch naar de lange staf die met een koord aan zijn zadelknop hing. De uiteinden van de houten staf waren voorzien van zilveren doppen, waarin ru-

nen waren gegraveerd die eruitzagen als spinnen. Na een korte aarzeling liet hij de staf hangen.

Behoedzaam om zich heen kijkend liep Marak naar de gehangene. Hij naderde het lijk tot op een armlengte. Een wolk vliegjes vloog op. Hun gezoem werd overstemd door het aanhoudende getjirp van de krekels, de muziek van de woestijn.

Marak bekeek het gezicht van de gruwelijk gestorven jongeman wat nauwkeuriger. Hij leek nauwelijks ouder dan een jaar of twintig. Vettige blonde haren hingen over een voorhoofd waarop nog steeds zweetdruppels te zien waren. Een verschoten, veel te grote mantel hing om zijn magere lijf, dat nog onaangetast was door de aaseters.

‘Hij hangt hier nog maar net,’ mompelde Marak. Zijn aandacht werd getrokken door een bloedvlek op de grond. Nu pas zag hij wat de overmaatse mantel voor hem verborgen had gehouden. ‘Verdorie, zijn linkerhand is afgesneden,’ zei hij hardop. De monnik praatte wel vaker in zichzelf. Het was een gewoonte die hij gedurende zijn lange, eenzame tochten had opgedaan. Marak vond het prettig zijn eigen stem te horen en verbeelde zich soms dat zijn hengst daadwerkelijk naar hem luisterde.

‘Mmm, die mantel is waarschijnlijk ooit rood geweest. Zou het een rode priester zijn? Hoe hebben ze die te pakken gekregen?’

‘Ik zou maar eens naar zijn rug kijken,’ hoorde Marak plotseling ergens links van hem roepen. Het was een rauwe mannenstem. De monnik keek geschrokken in de richting van de stem. Niemand te zien. Marak vermande zich, hij had al vermoed dat degenen die de priester hadden opgehangen in de buurt moesten zijn.

‘En houd je handen waar we ze kunnen zien, anders wacht jou hetzelfde lot.’

Wat dat lot was, zag Marak snel genoeg. De kruisboogschicht die uit de rug van de gehangene stak, liet niets te raden over. Dat verklaarde hoe de priester aan zijn eind was gekomen. Sluipmoord!

Gelaten stak Marak zijn handen in de lucht. Er klonk geritsel en even later werd hij door drie mannen omringd. Twee ervan waren gewapend met korte kruisbogen die ze op hem gericht hielden. Dergelijke wapens waren niet erg betrouwbaar en hadden maar een klein bereik, maar in deze situatie speelde dat geen rol. De gezichten van de twee waren tanig, hun oogopslag kil. Een van hen, een pezige kerel, schonk Marak een scheve glimlach. Door zijn vuile stoppelbaard en slechte gebit leek het echter meer op een angstaanjagende grijns.

De derde man was een van de vreemdste figuren die Marak ooit had gezien. De man ging pontificaal voor hem staan. Alles aan hem was lang en mager, alsof men had geprobeerd hem op een pijnbank uit te rekken. Hij had een haviksneus en zijn gezicht werd gesierd door een blonde ringbaard. Dat was de enige beharing die hij had: zijn schedel was gladgeschoren, waarschijnlijk om een opkomende kaalheid te verbloemen. Het geheel zou een komisch effect hebben gehad, als de ijsblauwe ogen van de man niet zo hard waren geweest. Evenals de anderen droeg hij een versleten linnen wambuis en dito broek. Beide waren ooit wit geweest, maar waren nu grauw en vies. Om zijn middel hing een duur uitzierende leren riem, waaraan naast een rapier een stel glimmende werpdolken hingen.

Marak had zich de afgelopen minuten nauwelijks bewogen.

Hij bekeek de mannen nieuwsgierig en probeerde zijn ongemak te maskeren met een beminnelijke glimlach.

‘Handen op je rug en ga op je knieën zitten,’ beval de man met de ringbaard. Het was diens rauwe stem die Marak eerder had gehoord. ‘En geen beweging, of...’ De man maakte een snijdend gebaar met zijn vlakke hand langs zijn hals.

‘Het is gevaarlijk om hier in je eentje te reizen, kerel,’ vervolgde de ringbaard, ‘zoals deze man je had kunnen vertellen.’ Hij wees naar de gehangene. ‘Hoe heet je?’

‘Ik ben Marak Betumar,’ zei de monnik rustig. Hij zag dat een van de kruisboogschutters zijn zadeltassen begon te doorzoeken.

‘En wat doe je hier?’

‘Dat gaat jullie niets aan. Ik vraag me eerder af wat jullie hier doen. Eigen rechter spelen? Zijn jullie premiejagers?’

‘En wat dan nog? Sommige landheren betalen goed voor de linkerhand van een rode priester. Dat tuig komt hier regelmatig van de Neveleilanden om te roven of ziertjes te winnen. Daarom hebben we hem ook opgehangen. Een waarschuwing voor de rest. Maar ik weet niet of je het door hebt: ik stel hier de vragen, niet jij.

‘Waarom draag je trouwens die handschoenen bij deze hitte? Heb je iets te verbergen soms? Iets als dit?’ De leider haalde een bebloede doek uit zijn zak en toonde Marak de inhoud, een hand. De afgesneden hand had vier vingers. Op de plaats waar de pink ooit was geamputeerd was de huid een beetje gerimpeld door littekenweefsel.

Marak werd overspoeld door herinneringen. *De kring van priesters, als een bloedrode muur. Het ritmisch gedreun van de trommels, het zware gegons van de biddende mannenstemmen. Het eindeloos berhalen van Zijn naam. Cata-rissss, Ca-ta-rissszzz... Als of een bloedrode slang zich traag om hem heen slingerde. En dan de stank! De verschrikkelijke geur van schroeiend vlees vermengd met wierook. Met stijgende angst en stomme verbazing was hij er getuige van geweest hoe de hogepriester de jongens een voor een tot zich riep en ze met een in trance verstard gezicht van een pink beroofde. Het blikkende offermes. De angst, de pijnkreten. Het keer op keer aanzwellende Ca-ta-rissszzz.*

‘Vreemde staf heeft hij, baas,’ hoorde hij ineens achter zijn rug. Marak schrok op. De premiejager hield de staf omhoog. Het zonlicht leek de runen op het zilveren uiteinde te laten dansen.

De leider keek echter niet op. ‘Stoor me niet, Filo,’ gromde hij bars. ‘Nogmaals, die handschoenen bevallen me niet. Trek ze maar uit. En geen geintjes, want anders...’

‘Want anders wat?’ zei Marak. ‘Anders gaan jullie me ook doden? Een schot in de rug, misschien?’ Hij kon de emotie

nu moeilijk uit zijn stem houden.

‘Baas, ik denk dat je dit echt even moet zien,’ zei Filo nog een keer. De stem van de man klonk nu een octaaf hoger.

‘Stoor me niet verdomme.’

Maar Filo liet zich nu niet uit het veld slaan. Hij liep naar de lange man en duwde hem iets in zijn handen. Verbaasd bekeek de premiejager het voorwerp. Het was een goudkleurig lederen masker, met enkele gaten en twee elastische lussen. De gaten zaten op de plaats van de ogen, neus en mond. Midden boven de uitsparingen voor de ogen was met veel zorg een derde oog geschilderd. Als het masker gedragen werd zou dat oog zich midden op het voorhoofd bevinden. De man bestudeerde het masker met open mond. Langzaam hief hij zijn hoofd op en keek ongelovig naar Marak.

‘Is dat van jou? Je lijkt me nog zo jong.’

‘Schijn bedriegt.’

‘Vorg sta ons bij,’ prevelde de man. ‘We hebben een Rechter bedreigd.’ Hij vloekte hartgrondig. Ook zijn maten leken uit het veld geslagen.

‘Foute boel,’ zei Filo even later en hij beet nerveus op een van zijn vuile nagels. ‘Ik ben nog niet veel Rechters tegengekomen. Je ziet ze bijna nooit. Wie zegt trouwens dat-ie niet liegt? Hij lijkt me veel te jong, meestal zijn Rechters ouwe kerels. Iedereen kan zo’n masker maken?’

‘Ik ben Marak Betumar,’ zei Marak. ‘Ik ben Rechter in de naam van Ava, Zijn naam zij geheiligd.’

De drie mannen keken hem weifelend aan. ‘Ava, hè, je wilt toch niet zeggen dat je ook nog monnik bent?’

‘Rechters zijn altijd monniken,’ zei Marak.

‘Dat zal wel,’ zei de ringbaard cynisch. ‘Maar ik geloof er niks van.’

Marak haalde zijn schouders op. Vervolgens haalde hij diep adem en nam een besluit. ‘Nu zal ik jullie gevangen moeten nemen. Ik ben ook geen vriend van de cataristen, maar jullie hebben eigen rechter gespeeld en dat kan ik niet toestaan.’

De premiejagers keken elkaar verbijsterd aan. Toen begon de leider te grinniken. Even later volgden de anderen.

‘Jij neemt óns gevangen?’ vroeg Filo.

Toen Marak bevestigend knikte, lachten de mannen nog harder, ofschoon ze duidelijk op hun hoede bleven.

De monnik bekeek het tafereel onbewogen. Innerlijk zocht hij contact met zijn godheid. Zijn geest reikte naar zijn Hogere Zelf, zijn verbinding met de vierde dimensie. Hij zocht en vond de energie van Ava en liet die door zijn lichaam stromen.

Marak sprong overeind en liet de staf, die slechts enkele schreden van hem af lag, naar zijn hand vliegen. De premiejagers schrokken van dit bewijs van zijn krachten. Ze herstelden zich echter snel. Filo schoot een schicht op hem af.

Marak verdikte de energie op zijn borst, waardoor de schicht met een harde tik van zijn mantel afketste, alsof die een harnas was.

De man met de ringbaard stootte met zijn rapier naar hem. Marak sloeg het wapen opzij met zijn staf. De derde man had een dolk getrokken en viel hem van opzij aan, maar de monnik sprong naar achteren en ontwapende de man met een klap op zijn arm. Daarna gebeurde alles razendsnel. Een tweede schicht ketste op hem af. Marak maakte een paar snelle bewegingen met zijn staf, waarna de drie premiejagers kort achter elkaar kermend op de grond vielen.

Marak slaakte een zucht van verlichting toen hij zag dat hij geen van de premiejagers verwond had. Hij liep naar zijn zadeltassen en pakte een stuk touw, waarmee hij de mannen snel aan elkaar bond. De leider was bewusteloos, maar Filo was alweer bij kennis.

‘Zoals ik al zei, jullie moeten terecht worden,’ zei Marak rustig, ‘maar nu gaan jullie eerst een graf graven.’

Geïrriteerd trok Marak zijn linker handschoen uit. Die vervelende jeuk ook! Hij liet de teugels even vieren en krabde op

de stomp van zijn pink. ‘Stil daar,’ riep hij over zijn schouder. De drie geboeide mannen die achter zijn paard aanstrompelden voerden fluisterend een gesprek, iets wat Marak ze had verboden. Meteen werd het rustig. Ze wisten intussen waartoe hij in staat was! Zojuist hadden de drie premiejagers de rode priester begraven, onder schot gehouden door hun eigen kruisbogen.

Marak richtte zijn aandacht weer op de weg voor hem. Hij trok zijn handschoen aan, waarvan de kunstig opgevulde pink de schijn wekte dat hij een normale linkerhand had.

Marak dacht aan de gebeurtenissen van de afgelopen jaren. Aan Verina Frachala, de hogepriesteres van Viguru die hem als kind uit de klauwen van de bloeddorstige cultus van Cataris had gered. Aan Zabatha, de machtige profeet van de cultus, die zijn uiterste best had gedaan Marak voor zich te winnen, waarbij Zabatha hem had onthuld dat hij een directe afstammeling was van Cataris, de god die vroeger zelf een mens was geweest. Het was een geheim dat hij zijn verdere leven met zich mee zou moeten dragen, want Marak had zijn afkomst verloochend en niet voor de cultus gekozen. Hij was nu een monnik van de god Ava.

De orde van Ava was klein, maar had een belangrijke functie: het handhaven van het evenwicht. Voor velen was dat een moeilijk begrip. De twee andere officiële godsdiensten, die van Viguru, de god van het leven, en Vorg, de god van de dood, waren dan ook veel populairder. Jongeren stonden er te dringen om de Proef af te leggen en te ontdekken of ze geschikt waren voor de priesteropleiding.

Een konijn schoot over het bospad vóór hem. Maraks paard schrok. De monnik greep zijn staf en keek onderzoekend om zich heen, maar het bleef verder rustig. Hij haalde opgelucht adem en streelde het hout van de lange staf. Het eeuwenoude furkahout waaruit de staf was vervaardigd, was het enige materiaal dat goddelijke energie kon geleiden. Furka, bedacht Marak peinzend, was ook de naam van het eiland waar de ge-

lijksnamige bomen groeiden. Het was een van de Neveleilanden en de plaats waar Zabatha, de profeet van de cultus, al weer een paar jaar gevangen zat. Marak had hem destijds na een moeizame strijd kunnen overheersen. Nu werd de man bewaakt door de immense furkabomen. Die zorgden ervoor dat de profeet geen toegang had tot de energie van zijn dui- velse godheid. Zonder die energie was hij machteloos.

Gelukkig maar, want Zabatha had het land destijds bijna in een bloedige Heilige Oorlog gestort. Bij de gedachte alleen al moest Marak rillen. Het leven was moeilijk genoeg, ook zonder oorlog. Hij ontdeed zich nogmaals van zijn linker hand- schoen en wreef over de jeukende stomp, iets wat hij in een openbare plaats niet had gedurfd. Want als iemand zijn ont- brekende pink zag, had hij een probleem. Dat litteken brand- merkte hem onherroepelijk tot een geestelijke die een aanhan- ger van Cataris was geweest. Zeker in zijn huidige functie als Rechter kon hij dat beter niet laten blijken.

Rechters waren zeldzaam in Carolia, er waren er nog geen twintig. Ze reisden langs dorpen en steden om recht te spre- ken. Dieven en moordenaars werden doorgaans gevangen ge- houden tot een Rechter langs kwam om een oordeel te vel- len. Dat oordeel was onaanvechtbaar. Slechts weinigen durfden tegen het vonnis van een afgevaardigde van de god van het evenwicht te protesteren. Meestal waren de Rechters oudere monniken, gelouterd door ervaring en wijsheid. Het was dus geen wonder dat de premiejagers verbaasd waren ge- weest over zijn leeftijd. Marak was veruit de jongste Rechter die de orde van Ava ooit had beëdigd. Maar de abt was hem na de vangenneming van de profeet een gunst schuldig ge- weest. Het had Marak ook een excuus gegeven minder in de abdij te komen. Hij had daar nooit goed kunnen aarden. Zijn broeders hadden nooit iets gezegd, maar de veelvuldige blik- ken op zijn linker handschoen waren voldoende geweest. Vooroordelen waren vaak zo hardnekkig dat geen geloof er tegenop kon.

Het was al donker toen Marak het boerendorp binnenreed. De processie van de ruiter met de drie mannen die achter zijn paard aan strompelden, baarde al snel opzien. Uit verscheidene huizen kwamen mensen naar buiten, die het viertal verder het dorp in volgden. Marak stopte voor de enige herberg die de plaats rijk was en steeg af.

Hij gooide een staljongen een muntje toe, greep zijn staf en trok de met touw aan elkaar gebonden premiejagers achter zich aan Het Wilde Zwijn binnen. De gelagkamer was niet groot en had een laag balkenplafond, waardoor de rook van pijptabak en walm van drank bijna te snijden waren. Op deze tijd van de avond was het er behoorlijk druk. Boeren, jagers en een paar kooplui zaten aan de tafels. Achter Marak kwamen nog meer mensen naar binnen.

‘Ga zitten,’ beval Marak de drie mannen, terwijl hij ze naar een vrij tafeltje in een hoek duwde. De overige gasten volgden het tafereel met stijgende verbazing. Toen de premiejagers eenmaal zaten, keek Marak om zich heen. Hij wenkte naar de man die achter de bar stond, een besnorde kerel met een schort. De man leek even te twijfelen, maar zette toen de kroes weg die hij aan het spoelen was en slofte langzaam naar Marak toe. Zojuist was de gelagkamer nog rumoerig geweest, nu kon je een speld horen vallen. Alle ogen waren gericht op de hoek waar de drie gevangenen sullig naar hun gebonden polsen staarden en waar de monnik zijn staf tegen de muur had gezet.

Marak legde zijn mantel af. Nu pas was te zien dat hij een habijt onder de vuile reismantel droeg. Om zijn middel was een zwart koord gebonden. Bij het zien daarvan veranderde de houding van de waard, die intussen voor hem was komen staan, op slag.

‘Aah, eerwaarde,’ zei de waard. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Voor mij graag een kroes van uw beste bier,’ antwoordde de monnik rustig. ‘En een kruik verwaterde wijn voor mijn

drie gasten hier,' vervolgde hij, met een gebaar naar zijn tafelenoten.

De overige gasten in de gelagkamer volgden het tafereel met belangstelling. Marak kon zich dat wel voorstellen, waarschijnlijk gebeurde hier nooit iets. De waard bekeek de drie treurig uitzierende mannen met gefronste wenkbrouwen. Vervolgens draaide hij zich weer naar Marak, die de onuitgesproken vraag duidelijk van zijn gezicht kon aflezen.

'U wilt weten waarom ik deze heren bij me heb?'

De waard knikte en de halve gelagkamer knikte met hem mee.

'Welnu, dat is simpel. Dit zijn premiejagers die iemand hebben vermoord. Ze probeerden voor eigen rechter te spelen. Dat kan ik niet toestaan.'

'Ja, ik meende er al eentje te herkennen,' zei de waard met een scheef oog naar de man met de ringbaard. 'Garos had al een reputatie.'

Marak keek even naar de premiejager. Die sloeg zijn ogen neer en verhulde zo een moordlustige blik.

'En wat nu, eerwaarde?' De waard keek niet blij.

'Ik neem aan dat jullie mooie dorp geen eigen ordebewaker heeft?'

'Nee, daarvoor moet u in Foradia zijn, een mijl of tien hiervandaan. Daar hebben ze ook enkele cellen.'

'Hmm, daar was ik al bang voor. Het is nu te laat om nog zo ver te reizen en bovendien heb ik honger, ik ben al een tijd onderweg. Hebt u nog kamers?'

'Helaas niet, eerwaarde. Ik heb er maar twee en die zijn bezet door die heren daar.' De waard wees naar de kooplui die enkele tafels verder zaten. Het waren vier kerels met gebronsde gezichten, zwart haar en donkere ogen. Ze droegen witgele mantels met opvallend lange mouwen. De uiteinden van de mouwen en de halsopeningen waren afgezet met geborduurd zilverdraad en kleine rode halfedelstenen. Marak vermoedde dat de mannen afkomstig waren van de Neveleilanden. Waar-

schijnlijk waren het handelaren in specerijen. Ze waren heel ver van huis en de monnik kon hen moeilijk uit hun kamers jagen.

Marak krabde aan zijn kin en dacht na. ‘Hebt u nog plaats in de stal?’

De waard trok een bedenkelijk gezicht. Hij keek weifelend naar de drie gevangenen.

‘Maak je geen zorgen, beste man, ik neem de heren wel mee naar de stal en zorg ervoor dat ze daar ook blijven.’

Aarzelend stemde de waard in. ‘Goed dan, op uw verantwoording, eerwaarde.’

‘Prima, dat is dan geregeld. Breng me dan nu maar de drank en een bord met brood, geitenkaas en worst.’

Terwijl de waard zich terugtrok, nam het geroezemoes in de gelagkamer weer toe. Even later bracht een dienstertje, een aantrekkelijke blondine met blozende wangen, hem de drank. Ze zette die snel op Maraks tafel waarbij ze hem nauwelijks aankeek. Toen ze terugliep, ontweek ze met een uit oefening geboren handigheid een paar knijpgrage handen.

Terwijl Marak van zijn bier nipte, nam hij zijn omgeving in zich op. Het bier was matig van kwaliteit, het kon niet tippen aan het krachtige, romige brouwsel uit de abdij. Het monnikenbier was een van de weinige dingen die hij echt miste.

De drie voormalige premiejagers konden met hun gebonden polsen nog net hun bekertjes met verdunde wijn vasthouden. Ze dronken gulzig en wierpen onderwijl schichtige blikken naar de monnik. Ze waren niet de enigen. Ook vanaf andere tafels werd Marak gadeslagen. Vooral de kooplieden keken geregeld naar hem. Het deed Marak niet. Misschien hadden ze nog nooit een monnik gezien. Hij strekte zijn benen en rekte zich uit. Hij was moe.

Flarden van gesprekken drongen tot Marak door. Na enige tijd viel het hem op dat één naam geregeld genoemd werd. De meeste conversaties leken te gaan over kroonprins Dorian, de enige zoon van koning Varig van Carolia.

‘Wat is er met de kroonprins?’ vroeg hij aan de waard, toen die hem zijn eten bracht.

‘Weet u dat niet?’ vroeg de man verbaasd.

‘Nee, ik ben een tijdje onderweg geweest, dit is voor het eerst sinds lange tijd dat ik weer in de bewoonde wereld ben.’

‘O, dan zal het wel een schok voor u zijn. Prins Dorian is vorige week verongelukt.’

Een rilling gleed over Maraks rug. Even sloot hij zijn ogen. ‘Hoe kon dat gebeuren?’ vroeg hij langzaam.

‘Bij de jacht van zijn paard geworpen. Hij heeft zijn nek gebroken. De goden moeten kwaad op hem zijn geweest.’

‘Ach, kom nou man,’ zei Marak. ‘De goden hebben daar niets mee te maken.’

‘Als u het zegt, eerwaarde,’ zei de waard met een gekwets-te uitdrukking op zijn gezicht.

‘Maar dit is inderdaad een grote klap voor Carolia,’ merkte de monnik op. ‘De kroonprins leek me prima geschikt om straks zijn vader op te volgen.’

‘Kende u de prins dan?’

‘Nauwelijks, maar ik heb veel over hem gehoord. Ik heb zijn neef goed gekend.’

‘Zijn neef?’

‘Ach ja, een kapitein van de koninklijke garde. Een zoon van de zus van de koning. Maar dat doet er nu verder niet toe.’

‘Ik hoop in ieder geval dat de erfopvolging nu niet in gevaar komt,’ mompelde de waard. ‘We hebben de laatste jaren al genoeg problemen in Carolia met die cataristen en zo.’

Marak knikte somber. ‘Inderdaad, we hebben al genoeg problemen.’ Hij nam een hap van de worst die voor hem stond en keek peinzend voor zich uit. De waard liep handenwringend weg.

Na de maaltijd trok Marak zijn drie gevangenen mee naar de stallen van de herberg. Die waren verrassend ruim. Hij hoorde het geknor van varkens al voordat hij de stank van hun mest

rook. Hij trok een vies gezicht, maar dat klaarde weer wat op toen hij zag dat er voldoende hooi lag opgestapeld om voor een behoorlijke ondergrond te zorgen. Na een paar nachten op de harde grond slapen was dit ineens een ongekennde luxe!

Marak bond het touw waarmee de gevangenen aan elkaar zaten met een speciale monnikenknoop aan enkele balken. Dat deed hij bijna automatisch, want zijn gedachten waren er niet bij. Die waren bij koning Varig, de man die zijn enige zoon had verloren. Dat was verschrikkelijk voor Varig zelf, maar mogelijk nog erger voor Carolia. De koning had nog vier dochters en zijn vrouw was nu te oud om nog een kind te kunnen baren. De wet van Carolia schreef voor dat alleen mannen voor opvolging in aanmerking kwamen. Als de koning nu onverwacht zou overlijden, was dat een ramp voor het land. Dan zou zijn broer, hertog Berik, hem moeten opvolgen. Marak kende de hertog en vond hem uitermate ongeschikt. De man had niet de ruggengraat om het land door deze moeilijke tijden te loodsen. Gelukkig was koning Varig nog gezond en de vijftig nog niet gepasseerd. Op korte termijn hoefden ze zich nog geen zorgen te maken.

De verboden cultus van Cataris was nog steeds actief, ofschoon hun macht was afgenomen nadat de profeet gevangen was gezet. Ondergronds vormden de rode priesters van Cataris echter nog steeds een voortwoekerend kankergezwellen het koninkrijk. Vooral de armen voelden zich door de mooie beloften over een beter leven in het hiernamaals tot de cultus aangetrokken.

Marak liep naar zijn paard, roskamde het en legde zijn deken op een vlakke plaats in het hooi. Een straal maanlicht viel door de open deur naar binnen en verschaftte net genoeg licht om alles te zien. Zijn gevangenen zaten en lagen ongeveer tien voet verderop zachtjes met elkaar te praten.

‘Bedtijd, mijne heren!’ Marak pakte zijn staf en plantte die in het hooi. Hij knielde en deed zijn avondgebed, waarin hij Ava, zoals iedere avond, dankte voor diens steun. Aan het ein-

de van het gebed omvatte hij de staf en kanaliseerde kortstondig, waarbij hij de goddelijke energie aan het hout doorgaf. De staf zou hem nu wekken bij gevaar.

Daarna wikkelde Marak zich in zijn deken en gebruikte zijn opgerolde reismantel als kussen. Vermoeid sloot hij zijn ogen.

Marak was voor zijn gevoel nog maar net in slaap gevallen toen zijn ogen weer openvlogen. Er was een schok door zijn lijf gegaan: zijn staf had hem gewekt! Onmiddellijk klaarwakker rolde hij naar de staf en greep die vast. Een snelle blik naar zijn gevangenen leerde hem dat die er nog steeds waren, hun gesnurk was duidelijk hoorbaar.

Maar de ingang van de stal werd nu verduisterd door drie andere gedaantes. Ze kwamen op hem af.

Marak sprong overeind en probeerde een kanaal te openen. Met een door jarenlange ervaring verworven snelheid maakte hij contact met zijn Hogere Zelf. Hij stelde zich open voor Ava's energie. Maraks mond viel open. Er kwam niets. De goddelijke omhelzing, het fijnste gevoel dat hij kende, bleef uit!

Van buiten de stal scheen het licht van een lamp naar binnen. Daar stond nog een vierde persoon. De drie gedaantes kwamen behoedzaam op Marak af en omringden hem. In het lamplicht kon hij zien dat ze met houten knuppels gewapend waren. Marak bracht zijn staf in een defensieve positie, van zijn stuk gebracht door zijn onvermogen Ava te bereiken.

'Laat hem in leven,' hoorde hij een van zijn belagers zeggen. De man had een vreemd accent. Diens donkere ogen bestudeerden de jonge monnik met koele intensiteit. In een flits wist Marak wie hij voor zich had. Het was een van de handelaren uit de herberg, een van de Neveleilanders!

De handelaar deed een uitval naar hem. Marak pareerde die met speels gemak. Maar daarbij zag hij iets wat zijn bloed liet stollen. Zijn aanvaller was linkshandig en bij de aanval kwam zijn hand vanonder een lange mouw tevoorschijn. De hand miste een pink! Dus daarom kon hij Ava niet bereiken, dit wa-

ren in werkelijkheid rode priesters! Marak werd door de mannen afgeschermd!

Het korte moment van aarzeling dat volgde, was voor zijn belagers voldoende. Marak kreeg een knuppel tegen zijn achterhoofd en zeeg ineen. Hij voelde dat iemand hem van achteren vastpakte en een ander zijn linker handschoen uit trok. 'Ja, hij is 't,' hoorde hij uit de verte. De wereld werd zwart.

Langzaam begonnen er weer geluiden tot Marak door te dringen. Althans, voor zover het gebons in zijn pijnlijke achterhoofd dat mogelijk maakte. Het geluid van kabbelend water, wind door de bomen, een vogel in de verte. Nu hoorde hij ook stemmen, niet ver van hem vandaan. Het waren mannenstemmen. Hun vreemde, zangerige accent kwam hem bekend voor: de handelaren van de Neveleilanden, de rode priesters!

Waar was hij nu? Wat was er met zijn gevangenen gebeurd?

Voorzichtig probeerde Marak zich te bewegen. Tevergeefs. Hij lag met zijn rug op een zanderige ondergrond en was aan handen en voeten gebonden. Handschoenen droeg hij niet meer. Zijn ware identiteit was ontdekt! Hij wilde zijn ogen openen, maar bedacht zich op het laatste moment. Het was beter om zijn belagers in de waan te laten dat hij nog buiten bewustzijn was.

Werd hij nog steeds afgeschermd? Voorzichtig probeerde hij contact met zijn Hogere Zelf te zoeken. Daarbij stuitte hij al snel op een barrière. Het voelde aan alsof hij omhuld werd door een wollen deken van energie, die de toegang tot Ava blokkeerde.

Het was de eerste keer dat hij rode priesters ontmoette die van de Neveleilanden kwamen. De cultus van Cataris was daar dus ook priesters gaan werven! Heel begrijpelijk nu de macht van de godsdienst op het vasteland van Carolia tanende was. Wie zou de cultus leiden, nu de profeet gevangen zat? Hassak, de kale hogepriester die hem al een keer eerder te pakken had genomen? Het zou hem niet verbazen. Zou Hassak